

KATARÍNA GILLEROVÁ

Jestli mi
uvěříš

motto román

Jestli mi uvěříš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová

Jestli mi uvěříš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

KATARÍNA GILLEROVÁ

Jestli mi
uvěříš

Praha 2017

Přeložila Jana Drápalíková

Copyright © Katarína Gillerová, 2015

Translation © Jana Drápalíková, 2017

Cover photograph © photobyjoy / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0951-0

ISBN e-knihy 978-80-267-1010-3 (1. zveřejnění, 2017)

*Věnováno Luce Ainsworth, rozené Haškové,
a její milé rodince, se kterou žije ve Velké Británii –
manželu Neilovi a šikovným dětem Elisce a Austinkovi.*

*Kéž by bydleli blíž, abychom se z jejich přítomnosti mohli
těšit častěji a měla bych možnost vidět děti vyrůstat stejně
jako jejich maminku.*

AUTORKA

KDESI NA ZAČÁTKU

Toho slunečného a dusného květnového odpoledne jsem stála u pootevřeného okna v kuchyňce naší firmy a poslouchala vzrušenou debatu kolegyň na téma nevěra.

Nebylo mi to příjemné. Byla jsem mezi nimi nová, nastoupila jsem nedávno. Uhýbala jsem očima, sledovala rušnou ulici za oknem a s každou další minutou ve mně narůstalo přesvědčení, že tak osobní věc není vhodné rozebírat na pracovišti. Kdybych byla na Darinině místě, asi bych se něco tak trapného, jako je manželova nevěra, snažila před ostatními utajit, a ne o ní vykládat před dychtivými tvářemi kolegyň.

Musela jsem počkat, než se mi začne vařit voda na čaj, a litovala jsem, že jsem si dnes nevezla tričko s krátkým rukávem, protože s postupujícím dnem bylo dusno čím dál nesnesitelnější.

S odstupem času se svým tehdejším rozpakům jen usmívám, protože od té doby se stalo hodně událostí, proti kterým ta odpolední seance v kuchyňce vypadá jako slabý čajíček.

Tehdy jsem však ještě netušila, že právě tady a teď se začaly odvíjet události, které postupně budou ovlivňovat můj život. Netušila jsem, že Darinino přesvědčení o manželově nevěře mě dovede k odhalení nešťastného tajemství jedné rodiny, kterou jsem tehdy ještě neznala.

Takže jsem tam stála u okna a poslouchala kolegyně, jak horlivě probírají Darinin problém. Každá chtěla Darině, která byla včera v nesprávnou chvíli na nesprávném místě, přispět nějakou radou. Esemeska v manželově mobilu pípá právě ve chvíli, kdy u něj stála.

„Hned jsem věděla, že něco není v pořádku,“ přivřela Darina oči a rty přísně sevřela do tenké linky, „protože se zatvářil fakt divně, když si ji přečetl.“

„A dal ji přečíst i tobě?“ naklonila se k ní Nikola z odbytu. Oči rozšířené, dech zatajený samou nedočkavostí.

„Nic jiného mu nezbyvalo,“ ušklíbila se Darina. „Nastavila jsem dlaň, a když začal mumlat něco o omylu, neústupně jsem se na něj zahleděla. Musel mi mobil podat.“

„Určitě zatloukal,“ pleskla se Lena po stehně. Odbornice na nevěru a objednávky.

„Samozřejmě že zatloukal!“ přisvědčila Darina rozhořčeně. „Ale já jsem mu nevěřila ani slovo.“

„Všichni zatloukají!“ vyštěkla Lena. „Slyšela jsi někdy o chlapovi, co by se dobrovolně přiznal?“

„Čekají tě těžké časy,“ poznamenala paní Alenka. Byla ve firmě nejstarší, bylo jí padesát dva let a za sebou měla dvě nevydařená manželství.

„Jsem fakt šokovaná,“ vrtěla hlavou Darina a přitiskla si s bolestným výrazem v očích dlaň na hrud'. „Ale já mu to nedaruju! On ještě uvidí, jak s ním zatočím!“ rozčilovala se.

„Ještě dnes mu sbal věci a postav mu kufry za dveře,“ radila jí Lena, vdaná víc než dvacet let. „A hned zítra podej žádost o rozvod.“ Nevzpomínám si, že by se kdy k jakémukoli tématu vyjádřila pozitivně. Vždy měla po ruce radikální řešení. Poznala jsem ji už před lety, když jsem v této firmě byla na brigádě přes prázdniny jako studentka.

„A proč ty jsi to před třemi lety neudělala?“ ušklíbila se na ni Nikola.

„To je moje věc!“ odsekla Lena. „Já jsem si to vyřešila jinak.“

V očích se jí temně zablýsklo. Pomyslela jsem si, že možná manžela ztloukla až do bezvědomí, aspoň takovým dojmem na mě působila.

„Tak proč to neporadíš i Darině?“ dorážela Nikola. Ráda Lenu při každé příležitosti popichovala, nesnášela, jak rychle a nekompromisně vynášela o čemkoli soudy. Naštěstí spolu neseseděly v jedné kanceláři.

„Už jsem Darině poradila,“ nervózně zatukala prsty po stole Lena.

„Lena se v tom vyzná, fakt,“ přisvědčila Zdenka ze zásobování. „Já bych udělala to samé.“ Narovnála se na židli, aby si trochu protáhla záda. Usilovně přežvykovala kousek šunky, už jí snědla aspoň dvacet deka. Všechny kolegyně ji podezíraly, že je těhotná a nechce to přiznat.

Voda ve varné konvici se konečně začala vařit a já jsem si mohla zalít šálek s čajem. Pocítila jsem úlevu, že odtud můžu rychle vypadnout. Když jsem postavila konvici na místo, všimla jsem si Nikolina pátravého pohledu.

„Jak bys to řešila ty, Viki?“ zeptala se mě. V té chvíli se i pohledy ostatních upřely na mě.

„Nijak,“ odvětila jsem, „já nejsem vdaná.“ S šálkem v ruce jsem zamířila ke dveřím.

„Kolik ti je? Dvacet osm?“ zajímala se Lena. „Musíš mít nějakou představu, co bys dělala v takové situaci, ne?“ Otočila se ke mně i se židli.

„Víš, co je fajn?“ zastavila jsem se ve dveřích a pohlédla na Lenu. Obočí jí vyletělo vzhůru, její nedočkavá zvědavost se nedala přehlédnout. „Že já nic nemusím,“ zdůraznila jsem. „Nemám žádnou představu. Každá situace je jiná, záleží na tom, jaký je mezi partnery vztah. Jestli se ho vyplatí zachraňovat nebo ne.“ Nejdřív jsem tím chtěla skončit, potom jsem si však všimla Darinina tázavého, zamýšleného pohledu, čekajícího ode mě víc. „Ale možná bych nejednala tak unáhleně,“ dodala jsem. „Mají spolu dceru, a to zavazuje.“

„Darinu to zavazuje a jejího muže ne?“ namítla Nikola. „Nezdá se ti to nespravedlivé?“

„Zdá,“ přisvědčila jsem a tím jsem debatu považovala za uzavřenou. Chtěla jsem už odejít do kanceláře, na stole na mě čekala hromada práce.

„Nechte Viki na pokoji,“ ozvala se paní Alenka. „Nemusí se zabývat takovými úvahami, zaplať pánbůh.“

„Nikdy neví, kdy se jí to může hodit,“ ušklíbla se Lena.

Všimla jsem si toho úšklebku, trochu posměšného. Nevím, jestli to bylo jasné Darině, ale mně ano – Lena byla ráda, že nevěra manžela nepostihla jen ji.

Vtom se u dveří kuchyňky objevila šéfka a nakoukla do místnosti.

„Máte už ty faktury k podpisu?“ zeptala se Nikoly a potom přešla pohledem po ostatních. „Máte tady snad poradu?“ zajímala se, když nás viděla všechny pohromadě.

Měla na sobě hezký kostým skořicové barvy a bílou halenku, kterou nosila nejraději. Koupil jí ji manžel. Koupil jí také kostým i to, co měla pod ním. Všechno oblečení jí kupoval manžel, včetně spodního prádla.

„Za chvíli máte faktury na stole!“ Nikola vyskočila ze židle a rozběhla se do svojí kanceláře. Dlouhou chodbou se neslo hlasité klapání jejích vysokých podpatků.

„Nemusíte trénovat na maraton!“ volala za ní šéfka. „Ještě si podvrtnete kotník, a já budu muset řešit pracovní úraz!“ Zavrtěla hlavou a potom se zahleděla směrem, kde jsem stála. Naše pohledy se setkaly. V očích se jí mihl šibalský záblesk.

Pousmála jsem se. Stále si to pamatovala, přestože od té doby uběhla dlouhá doba. Téměř deset let.

Lena si všimla našich pohledů a okamžitě pochopila, co tou poznámkou šéfka myslela.

„To nebyl pracovní úraz,“ řekla. „Viki se to stalo o víkendu.“

Bože, ta má paměť jako slon! pomyslela jsem si nespokojeně.

„Ale byly v tom vysoké podpatky,“ namítla šéfka.

„To teda jo,“ ušklíbla se Lena. Nevím, jestli se dokáže i normálně usmívat, ale mně se ještě nepovedlo zachytit na její tváři místo úšklebku úsměv. „V těch modrých lodičkách tehdy Viki vypadala moc svůdně,“ dodala Lena. „Mnohem, mnohem líp než přes den v teplácích. Večer se

změnila ve svůdného vampa. Skoro jsme ji nepoznali.“ Po-směšně se na mě podívala.

Cítila jsem, jak se mi potí dlaně. Šálek na talířku v mé ruce se jemně zatřásl. Proč jsem neodešla hned za Nikolou! zaúpěla jsem v duchu. Mohla jsem si ušetřit nepříjemné vzpomínky, které mi už léta nepřišly na mysl. Občas se ale při nějaké příležitosti, která mi je znovu připomněla, vyno-řily. Například jako teď. Vysoké podpatky.

„Podezřívám vás, Leno, že z vás mluví závist,“ pozname-nala šéfka na moji obranu.

Stále mi je vděčná za to, co jsem pro ni tehdy udělala, ačkoli já jsem to pokládala za maličkost. Až později jsem se dozvěděla, jak to pro ni bylo důležité. Svěřila se mně, osm-náctileté studentce, která v její firmě pracovala pár týdnů přes letní prázdniny jako brigádnice.

Vrátila jsem se zpátky do svojí kanceláře a sedla jsem si k počítači. Šálek s čajem jsem položila na stůl ke kalendá-ři plnému poznámek. Stačila mi vteřina na to, abych si zkontrolovala, že dnes nemusím jít do školky pro malého Romanka. Využiju toho a půjdu do města oběhnout pár obchodů.

Ťukla jsem do klávesnice, obrazovka se opět rozzářila a ukázala mi rádek, na kterém jsem přestala pracovat před téměř půlhodinou. Potřebovala jsem zapsat do skladové evidence šest druhů strunových sekaček a přidat k cenám sloupeček s patnáctiprocentní slevou.

Zazvonila mi pevná linka.

„Vaše zahrada, Benková,“ představila jsem se.

„Gusto Zeman,“ slyšela jsem ve sluchátku. „Vy jste ta nová?“ zeptal se přímo.

„Jsem nejnovější,“ odvětila jsem. Věděla jsem, že je ve-doucím naší velké prodejny se zahradnickými potřebami v Pezinku. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Můžeš, zlato,“ najednou mi zatykal. „Ty slevy na ští-pačky dřeva mi pořád nepřišly.“

Na chvíli jsem ztratila řeč. „Pamatujete si, kde jste byl včera večer?“ ozvala jsem se posléze.

„Včera?“ zeptal se nechápavě. „Proč? Co to s tím má společného?“

„Hodně,“ odtušila jsem. „Zřejmě jsme si spolu potykali, ale já si na to nevzpomínám. Připomeňte mi to trochu, abych vám mohla tykat i já.“

Teď se na chvíli odmlčela druhá strana. Netrvalo jí to však dlouho.

„Promiňte,“ zamumlal. „Máte hlásek jako školačka.“

„Ze základní, nebo střední školy?“ byla jsem zvědavá. Nervózně si odkašlal. „Tak základní asi ne,“ zabrumlal.

„Potřebuju ty slevy, abychom mohli připravit snížené ceny, kuřátko.“

„Právě na tom pracuju,“ ubezpečila jsem ho. „Slevy budou na strunové sekačky a budou platit až od příštího týdne a jen sedm dní,“ zopakovala jsem mu důležité informace, které v mailu zřejmě přehlédl. Málokdo z nich čte maily pozorně, šéfkou to hodně štve. „Do hodiny je budete mít.“

„To budu rád, nevím, kde mi hlava stojí,“ zabručel nespokojeně. „A ty krbové kachle měly jít s cenou taky dolů, ne?“ zeptal se.

„Ano, ale až za dva týdny,“ odvětila jsem. „Tam bude sleva dvacet procent.“

„Dobře, kuřátko,“ protáhl ironicky. „Pošlete to včas.“

A dřív, než jsem mohla něco odpovědět, položil sluchátko. Pracovala jsem asi deset minut, když do kanceláře vešla Darina.

„Máš hodně práce?“ zamířila přímo ke mně. Pohlédla na vedlejší stůl, kde měla sedět Lena.

„Počkej, odešlu mail, protože Gusto Zeman je strašně netrpělivý,“ poznamenala jsem.

„Gustík?“ zasmála se Darina. „Náš milý cukříček.“

„Bože, chlap – a cukříček?“ zvolala jsem. „Kdo mu tohle vymyslel?“

„No přece my,“ usmála se Darina. „Oslovuje nás pusinky a my jeho cukříček.“

„Mně řekl kuřátko,“ zatvářila jsem se nespokojeně. „A pusinka mi řekne jen dvakrát. Poprvé a naposled.“

„Vždyť je to hezké,“ namítla Darina. „Řekl ti někdy nějaký muž, že jsi pusinka? Mně ten můj nikdy.“

„Cizí chlap mi to opravdu říkat nemusí,“ zamračila jsem se. Zadívala jsem se na ni pozorněji. Přisedla si ke mně na Leninu židli a s povzdechem se ztěžka opřela dozadu, jako by se vrátila z namáhavé práce v dole.

„Proč jsi tak brzo odešla z kuchyňky?“ zeptala se na jednou.

V očích měla výčitku.

„Brzo?“ zatvářila jsem se nechápavě. „Uvařila jsem si čaj a už jsem tam neměla co dělat,“ pokrčila jsem rameny.

„Zdálo se mi, že se mnou nesouhlasíš,“ složila si ruce do klína. Ofina na zpoceném čele se jí dělila do úzkých pramínků vlnících se jako tmavé lesklé šňůrky.

Neklidně jsem pohlédla na monitor. Potřebovala jsem zapsat na skladové karty dodávku nového zboží z dodacích listů, ale Darinina přítomnost mi v tom bránila. Ráda si s ní o tom povovídám, jen ne teď.

„Tak bych to neřekla,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jen se mi nezdá vhodné, abys takové problémy rozebírala před všemi kolegyněmi. Všimla sis Leny? Vsaď se, že dnes se jí bude spát moc dobře. Ta škodolibost z ní přímo tryskala přes celou místnost. Raduje se z tvého neštěstí.“

„Ale já to v sobě nedokážu udržet!“ vyhrkla Darina rozzlobeně. „Pukla bych samým vztekem. Komu si mám postěžovat?“

„Nějaké kamarádce mimo práci,“ navrhla jsem. „Jak se znám, určitě bych to nerozmazávala mezi kolegyněmi.“

„Nemám takovou kamarádku,“ namítla. „A moji rodiče žijí v Rožňavě, jim bych o tom stejně zatím ani říkat nechtěla.“

„Nedělej unáhlené závěry,“ nabádala jsem ji. „Vždyť se to stalo teprve včera. Promluv si o tom s mužem, ale s chladnou hlavou, ne s křikem. Tím ničeho nedosáhneš.“

„Já nevím, čeho chci dosáhnout!“ rozloženě rozhodila rukama. „On se o tom odmítá bavit, tvrdí, že je to hloupost. Ale já ho mám už dlouho plné zuby. Přehlíží mě, jsem pro něj vzduch... Určitě má milenkou, jsem o tom přesvědčená.“

Nervózně jsem se zavrtěla na židli. Proč to všechno vykládá Darina právě mně? Když jsem sem kdysi chodívala přes prázdniny na brigádu, naše cesty se míjely. Většina kolegyň byla v té době na dovolené a šéfka kvůli tomu najímala výpomoc do kanceláře. Darina je o dva roky starší než já, má pětiletou dcerku a po sedmiletém manželství už je nespokojená.

„Ty se máš, jsi svobodná,“ ozvala se zase Darina. „Já hloupá jsem si myslela, že když nebudeme mít dítě hned po svatbě a počkáme pár let, dobře se poznáme a potom se nám takové problémy vyhnou. Očividně jsem se mýlila. Chodili jsme spolu dva roky, než jsme se vzali, a ani to nepomohlo. Manželství je jako loterie, buď si vytáhneš šťastný los, nebo prohraješ, bez ohledu na všechny okolnosti.“

„Asi máš pravdu,“ zamyšleně jsem přikývla. „Je to jako loterie.“

„A ty se do ní moc nehrneš, co?“ zeptala se najednou. „Ve tvém věku jsem už byla pět let vdaná a Denisce byly tři roky.“

Zahleděla jsem se do rohu místnosti. Nechtělo se mi mluvit o sobě, o minulosti, o vztahu, který ztroskotal kvůli hlouposti. Od té doby se stalo tolik jiných bolestných událostí, že můj dávný vztah mi připadal, jako by se odehrával v minulém století.

„Nehrnu,“ pokrčila jsem rameny. „Promiň,“ pohlédla jsem na monitor a potom na Darinu, „musím dnes dokončit skladovou evidenci ze včerejších dodávek, protože zítra se mi nahnou další.“

„Samozřejmě.“ Darina vyskočila ze židle. „Asi tě zdržuju, vid’?“ Zamířila ke dveřím a vzápětí se ke mně obrátila. „Nepůjdeš se mnou dnes do města?“ zeptala se. „Pro malou do školky půjde manžel, já si tak strašně potřebuju koupit na sebe něco hezkého! Jestli to neudělám a nekoupím si něco drahého, tak to se mnou z té zlosti asi sekne.“

„Taky bych se trochu prošla po obchodech,“ přikývla jsem. „Můžeme jít spolu.“

„Fajn, těším se,“ usmála se Darina a kývla mi na rozloučenou. Když odcházela, srazila se na prahu s Lenou. Už dlouho jsem měla pocit, že jsem v minulém životě musela někomu hodně ublížit, když mi bylo souzeno sedět s ní v jedné kanceláři.

„To je, co?“ vyhrkla, hned jak se posadila na ještě teplé místo po Darině. „Každá si myslí, mně se to nemůže stát, a potom bum! Přijde to jako blesk z čistého nebe,“ řekla posměšně. „Nebude to mít Darinka lehké, to opravdu nebude.“ V hlase jí vibrovala škodolibost.

„Ty máš snad druhé Vánoce!“ zavrčela jsem na Lenu. „Jestli jsi to zažila, víš, jak se cítí, tak se z toho aspoň neraduj.“

„Vždyť já se neraduju.“ Přesto nedokázala skrýt úsměv. „Já ji lituju.“

„To vidím,“ hodila jsem po ní pohledem, „tečou ti slzy jako hrachy.“

Zahleděla jsem se do dodacích listů. Nejraději bych seděla v kanceláři sama nebo s Darinou. Lena vysílala negativní energii, nebylo mi v její přítomnosti dobře.

Zadala jsem vzorec na výpočet dvacetiprocentní slevy na krbové kachle a potom jsem i tuhle tabulku poslala mailem panu vedoucímu Gustovi – cukříčkovi.

Zazvonil mi mobil. Máma.

„Viki, změna plánu,“ oznámila mi. „Musíš dnes jít pro Romanka do školky. Volal Roman, že musí něco zařídit.“

Samozřejmě, to ona musí něco zařídit,“ vyplivla máma slovo ona. „Zase kvůli ní. Divila bych se, kdyby to bylo jinak.“

„A přijdou až večer,“ dodala jsem skepticky. „Nic nového pod květnovým sluncem. Samozřejmě že pro Romanka dojdou. Ráno se ale těšil, že pro něj přijde tatínek.“

„Já nemám slov.“ Mámin hlas zněl rezignovaně.

„Ani já,“ přitakala jsem. Ukončila jsem hovor. Zaplavila mě vlna bezmoci. Copak už nic na světě nepohne mým bratrem, aby se konečně začal vůči svému malému synovi chovat zodpovědně? Proč se nechá ovládat tou ženou, která se dokáže kroutit jako had, jen aby ho dostala pryč od vlastního dítěte?

„Nějaké problémy?“ zvedla Lena zrak od kancelářského stolu, na němž se vršily šanony.

Seděla jsem zamýšleně, podpírala si rukama bradu, a upřeně jsem zírala na monitor se seznamem jednotlivých druhů zboží.

„Nic mimořádného,“ odvětila jsem.

Minimalizovala jsem okno, klikla myší vlevo dolů a na obrazovce se mi objevila fotografie mladé ženy. Usmívala se na mě milým, širokým úsměvem s řadou zdravých bílých zubů. Ve světlých vlasech měla zelenou bavlněnou stuhu a kolem ní se jí vlnily neposlušné kučery. Ruku měla zvednutou ve snaze zkrotit jejich neposlušnost, a v tom okamžiku ji fotograf zvětšil.

Barborka. Vypadala jako holčička, přestože v té době jí bylo téměř dvacet pět a ještě netušila, že je těhotná a čeká Romanka.

Sluníčko, oslovila jsem ji v duchu.

Její oči se na mě něžně usmívaly, já jsem však věděla, že ta něha patří hlavně mému bratrovi, který ji právě fotil.

Vrátila jsem se zpátky k práci, abych zahнала bolest smíšenou s hněvem vůči všemu, co se za poslední léta v naší rodině stalo.

Pracovala jsem asi hodinu, když se ozvalo zaklepaní a dovnitř nakoukla šéfčina asistentka.

„Viktorie, máte jít k šéfce,“ oznámila mi.

Překvapeně jsem zvedla oči od monitoru. „Hned teď?“ zeptala jsem se, i když mi to bylo z jejích slov jasné. Asistentka přikývla, zmizela za dveřmi a za chvíli jsem slyšela klapání jejích podpatků na chodbě.

„To jsem zvědavá, co od tebe chce,“ poznamenala Lena a výsměšným pohledem mě provázela až ke dveřím. „Asi dostaneš metál za nedrbání v kuchyňce,“ dodala ironicky.

„Tak to ti ho pak zavěším na jazyk,“ slíbila jsem jí.

Fakt mě to jejich drbání v kuchyňce nebavilo. Když si povídaly o vaření, každá k tomu něco řekla, a potom se navzájem pomlouvaly. Rozprava o výchově dětí vzbudila vlnu kritiky a nové pomluvy. Zjistila jsem, že nejlepší je nezapojovat se do debat a po chvíli se nenápadně vytratit. Pokud by chtěly pomlouvat mě, musely by si něco vymyslet, já jsem o svém soukromí moc nemluvila.

Samozřejmě že ne všechny kolegyně se vyžívaly v pomluvách, nejvíc v tom vynikaly Nikola a Lena. Bohužel, s jednou z nich jsem sdílela kancelář.

Přešla jsem přes prázdnou místnost asistentky a zaklepała na pootevřené dveře šéfčiny kanceláře.

„Pojď dál, Viktorie.“ Šéfka s mobilem u ucha ukázala rukou na křeslo u malého konferenčního stolku. Potom mobil vypnula s nespokojeným výrazem, zřejmě se nedovolala tam, kam chtěla.

Poslušně jsem se posadila. „Jsem připravená na povýšení,“ zažertovala jsem.

„To je dobře,“ ozvala se hned šéfka, „protože právě to mám v úmyslu.“

Otevřela jsem ústa překvapením. „Ale... vždyť já jsem jen žertovala,“ vykoktala jsem.

„Ale já ne,“ řekla šéfka rozhodně. „Víš, Viki, nepřijímala jsem tě sem s tím, že ten sklad budeš dělat navždy. Vždyť

jsi s tím začínala jako středoškolačka, když jsi u nás byla přes prázdniny na brigádě. Od té doby se sice software změnil, ale ty máš vysokou školu a chci tě využít na manažerskou práci.“

„Manažerskou?“ V mém hlase by marně hledala nadšení.

S náplní své práce jsem byla spokojená, necítila jsem potřebu šplhat výš.

„To, co ti teď povím, zůstane jen mezi námi.“ Šéfkka si přisunula židli na kolečkách blíž ke mně. Ta věta mi připomněla jednu chvíli na chatě před deseti lety. Trochu jsem ztuhla. Pohled do jejího soukromí ve mně vyvolával nepříjemné pocity. Věděla jsem víc, než mi bylo milé. „Zavolala jsem si Zdenku a zeptala se jí přímo, jestli je pravda, co se povídá.“

„Že je těhotná?“ vydechla jsem.

„Ano,“ přikývla šéfkka. „Kvůli fungování firmy to potřebuju vědět dopředu, nemůže mi něco tak důležitého oznámit na poslední chvíli.“

„Myslela jsem si, že jsou to jen drby,“ řekla jsem. „Není jediná, která za poslední měsíce přibrala. I paní Alenka se zakulatila, a po firmě běhají různé diety jako perpetuum mobile.“

„Jenže paní Alenka je na rozdíl od Zdenky v přechodu,“ poznamenala šéfkka. „A Zdenka mi potvrdila, že je v sedmém měsíci těhotenství.“

„V sedmém?!“ téměř jsem vykřikla. Proboha, jak rafinovaně to dokázala maskovat! Nosila volné oblečení, všelijaká rovná saka, já jsem ale šeptandě ve firmě i tak stejně moc nevěřila.

„Nemyslela jsem si o Zdence, že je tak hloupá,“ pokračovala šéfkka s trpkostí v hlase. „Nechápu, z jakého důvodu se stahuje, aby o jejím těhotenství nikdo nevěděl. Řekla jsem jí, že jestli to bude mít zdravotní důsledky pro dítě, může to vyčítat jen sama sobě.“

„Neřekla důvod?“

„Ne, neřekla,“ zavrtěla šéfkou hlavou.

Viděla jsem na ní, že je rozčilená. Svlékla si sako, pověsila ho na věšák a zůstala jen v bílé halence s krátkými rukávy. Pod halenkou se dala vytušit bílá krajková podprsenka. Přejela jsem si rukou po čele. Byla jsem při tom, když jí ji kupoval manžel, hloupou náhodou jsem se ve stejnou dobu ocitla ve vedlejší zkušební kabině a vyslechla jsem si jejich rozhovor.

Při té vzpomínce mě zalil pot. Raději jsem upřela pohled na stříbrné pero v její ruce.

„Důležité však je, že už vím, kdy odejde na mateřskou,“ pokračovala šéfkou. „Na její místo chci přesunout tebe s tím, že vytvořím manažerské místo spojené s analýzou prodeje. Budeš sledovat prodej produktů ve všech prodejnách a vyhodnocovat jeho efektivnost. Zároveň potřebuju, abys prodejny občas navštívila a zkontrolovala.“

Zírala jsem na šéfkou a v hlavě jsem měla zmátek. „To znamená... to znamená cestovat i do Pezinku a Trnavy?“ zeptala jsem se.

„A také do Nitry,“ doplnila. „Rozhodla jsem se otevřít novou prodejnu v Nitře. Asi příští rok, ještě uvidím.“

„Ale...“ zatvářila jsem se nepříteliš potěšeně, „... to asi... nebudu moct... Ne že by mě to nepotěšilo,“ dodala jsem rychle, „ale z rodinných důvodů...“

„Viki, vždyť to je práce jako stvořená pro tebe!“ zvolala šéfkou. „Polepšíš si i platově a bude to odpovídat tvému vzdělání. A kromě toho, jsi svobodná, děti nemáš, tak co se tváříš, jako bys kousla do citronu?“

Dovedla jsem si představit, že by mě tato práce bavila. Cestování však v mém případě nepřicházelo v úvahu.

„Nechápejte to špatně,“ ozvala jsem se po chvíli. „Ráda bych vaši nabídku přijala, ale moje práce nemůže být spojená s cestováním. Vyhovuje mi místo, které teď mám. Je to kvůli situaci v naší rodině. Ačkoli dítě nemám, ve skutečnosti jako bych ho měla.“

„Tomu nerozumím,“ zamračila se šéfka.

„Starám se o malého synovce, bratrova syna,“ vysvětlila jsem. „Spolu s mojí mamkou, ale často se nemůže z práce uvolnit tak, aby do školky přišla pro synovce včas. Tehdy nastupuju já nebo občas můj otec.“

„No dobře, a co tvůj bratr?“ zatvářila se šéfka nechápavě. „Proč se o svého syna nestará?“

„To bych taky ráda věděla,“ odvětila jsem. „Je to však na delší vysvětlování.“

„Viki, to chceš úplně zahodit svou kariéru kvůli bratrovu synovi?“ zeptala se šéfka důrazně. „A co matka dítěte?“

Zahleděla jsem se na okno, přes které se dovnitř prodíraly sluneční paprsky. Nasucho jsem polkla. Před očima jsem měla Barborčín něžný úsměv.

„Dělám to právě kvůli ní,“ řekla jsem.

SETKÁNÍ

„V mých plánech nastala změna,“ zavrčela Darina, když jsem se na odchodu zastavila u ní v kanceláři. „Musím jít pro malou do školky. Pán má prý důležitou poradu! Seřvala jsem ho, že je mi jasné, s kým tu poradu má!“

„I u mě je všechno jinak,“ chlácholila jsem ji. „Musím jít do školky pro synovce.“

„To není možné!“ zvolala Darina překvapeně. „Jako bychom se domluvily!“ Hněv ji přešel, rychle si uklidila pracovní stůl a zkontrolovala kabelku. „Víš co?“ pohlédla na mě, když zamykala kancelář. „Půjdemě obě pro dítě a potom se sejdem v Polusu. Děti dáme do dětského koutku a my můžeme proběhnout obchody. Co ty na to?“

„To by šlo,“ přisvědčila jsem. „Ale okolo sedmé musím být s Romankem doma. Sejdeme se tedy v Polusu.“

Jen co jsme se venku rozešly a já jsem zamířila na zastávku trolejbusu, v kabelce mi zazvonil mobil.

„Ahoj, Viki,“ ozval se otec. „Vyzvedl jsem Romanka ze školky a teď jsme ve městě. Přijď si pro něj, já jsem slíbil mámě, že konečně koupím ty prodlužovačky, co mi pořád připomíná.“

„Dobře že voláš, právě odcházím z práce,“ odpověděla jsem.

„Jsme v cukrárně na Štúrově,“ oznámil mi otec, „počkáme tu na tebe.“

Konečně otec koupí mámě ty prodlužovačky, pomyslela jsem si. Včera se kvůli tomu trochu pohádali. Nešlo ani tak o prodlužovačky, ale máma se zlobila, že otci musí všechno říct několikrát, než to udělá. On má pořád dost času, ale podle mámy včera bylo pozdě.

„Máš u mě bod,“ řekla jsem otci, když jsem je našla v cukrárně a objala jsem Romanka. „A u mámy taky, asi si chceš vyžehlit tu včerejší hádku, že jo?“

„Nikdo se nehádal,“ nesouhlasil otec, „jen jsme s mámou trochu diskutovali.“

„A proto ses dnes vydal pro Romanka z vlastní iniciativy?“ rýpla jsem si do něj. „Máma ti řekla, že Roman přijde až večer, že jo?“

„Tak nějak,“ ošíval se otec. Potom se zamračil. „Budu si s ním muset vážně promluvit. Čím dál tím mívá se o malého stará. Nevím, co s tím chlapcem je. Takhle jsme ho přece nevychovali.“

„Vaši výchovu převzala jiná žena a otočila ji opačným směrem,“ poznamenala jsem.

„Nechápu, proč se musel stěhovat až do Záhorské Bystrice,“ zlobil se otec, když jsme vycházeli z cukrárny. „Místo toho, aby byl s malým, tahá se někde po všech čertech.“

„Vždyť to byl záměr, to jsi ještě nepochopil?“ vzdychla jsem si.

Romankovu ručičku jsem sevřela pevněji v dlani. „Jedeme ještě do Polusu,“ oznámila jsem otci a na ulici jsme se rozloučili. Obrátila jsem se k Romankovi. „Ještě si trochu pohrajeme, chceš?“ pohládila jsem ho po plavých vláskách. „Bude tam i jedna holčička, jmenuje se Deniska.“

Malý jen přikývl a cupital vedle mě drobnými krůčky. Moc toho nenamluví, ačkoli už mu jsou čtyři roky. Někdy mě to znepokojovalo, ale každý záblesk obav jsem hned potlačila. Je jen tichý, namlouvala jsem si. Už od narození. Jako by se kvůli tomu, co se stalo, úplně uzavřel do sebe, ačkoli nic z toho ještě nemohl chápat. Ale děti dovedou leccos vycítit.

Právě jsme šli Dunajskou ulicí, když malý zdvihl ruku a ukázal prstem na výlohu na druhé straně ulice. V obchodě s kočárky na rohu Rajske byl v jednom kočárku usazený velký zajíc.

„Líbí se ti zajíček?“ sklonila jsem se k Romankovi. Přikývl.

A tehdy jsem si jí všimla.

Stála na druhé straně před výlohou a hypnotizovala ji pohledem. Viděla jsem ji jen z profilu, ale poznala jsem ji hned.

Přidala jsem do kroku, abych ji obešla velkým obloukem, ale ona se najednou obrátila a s nepřítomným výrazem vykročila, jako by mi šla naproti. Když jsme se potkaly na chodníku, uhnula jsem očima, ale právě tehdy mě zaregistrovala. Nina.

„Viki?“ vykoktala překvapeně. Pohledem sklouzla dolů a udiveně hleděla na Romanka. „To je tvůj syn?“

Všimla jsem si, že trochu přibrála. Oblečenou měla tmavomodrou sukni pod kolena a bílé tričko s krátkými rukávy. Okolo krku modrý hedvábný šátek, přehozený jen tak ledabyle přes rameno.

„Ne,“ procedila jsem přes zuby. „Romanův.“

„S Barborkou mají syna?“ zírала vyjeveně a Romanka jako by hypnotizovala.

„Musíme už jít,“ vykročila jsem, abych dala najevo, že se nemíním déle zdržovat.

„Viki, ještě se na mě zlobíš?“ stoupla si mi do cesty. „Prosím, zapomeňme na všechno, co bylo...“

Něco v jejím hlase mě přinutilo pohlédnout na ni a všimla jsem si, že oči má plné slz. Plakala před tou výlohou, uvědomila jsem si.

„Dnes je už jedno, jestli se zlobím, ne?“ zamumlala jsem.

„Mně ne!“ vyhrkla. „Nedokážeš si představit, kolikrát jsem toho litovala! Byla jsem tak blbá, neumím si dnes vysvětlit, jak jsem mohla být tak pitomá!“

„Už s tím nic nenaděláš,“ pronesla jsem kovově znějícím hlasem. „Je zbytečné o tom mluvit.“

„Dodnes mám schované všechny kresby návrhů tvých svatebních šatů,“ pokračovala horlivě. „I drobnosti, které jsme spolu kupovaly, taky...“

„Strč si je někam!“ zasyčela jsem rozzlobeně. „Proč to teď vytahuješ, jaký to má význam?“

Vylekaným pohledem bloudila po mém obličejí, stála uprostřed chodníku, takže mi bránila jít dál. „Viki, je mi tak hrozně,“ najednou se rozplakala. „Přišla jsem o dětátko, ve třetím měsíci. Chodím jako bez duše po obchodech s kočárky, jako šílená si prohlížím jeden za druhým, nedokážu s tím přestat.“ Obrátila hlavu k výkladu s kočárky. Tvář se jí změnila na nešťastnou, smutnou masku, plnou zoufalství.

„To... mi je opravdu moc líto,“ řekla jsem tichým hlasem. Nevěděla jsem, co mám dělat, jestli mám jít dál nebo zůstat. „Nevím ani, že ses vdala.“

A ani jsem to nepotřebovala vědět, Ninu jsem ze svého života vymazala už dávno. Pocítila jsem však lítost nad jejím zoufalstvím.

„Před dvěma lety,“ objasnila. Zazvonil jí mobil. Dlouho se hrabala v kabelce, než se jí ho podařilo vytáhnout. „Ne,“ řekla do telefonu a chvíli poslouchala. Kapesníkem si utíra-

la usazenou tvář. „Právě se chystám do Tesca, ale můžeš přijet pro mě,“ souhlasila. „Tomu neuvěříš, potkala jsem Viki!“ referovala nadšeně a pohlédla na mě. „Je tu se mnou, tak si pospěš,“ dodala.

„Ale já nejdu do Tesca,“ zavrtěla jsem hlavou a pohlédla na Romanka, který vedle mě trpělivě stál a zvědavě si prohlížel usazenou Ninu.

„Přijede pro mě Šimon, máš určitě počkat,“ zdůraznila prosebně.

„Zbláznila ses?!“ obořila jsem se na ni a rázně jsem vykročila. „Vyříd' svému bratříčkovi, že na něj nejsem ani trochu zvědavá!“ Zlostí se mi třásl hlas. „A na tebe taky ne,“ dodala jsem.

Dlouhými kroky jsem rychle zamířila k zastávce tramvaje.

Až za rohem, když jsem si všimla, jak se Romanko snaží vedle mě cupitat, jsem zpomalila.

Ani za celý svět bych se neohlédla. Vůbec se mi nechtělo ohlízet se za minulostí, kterou mi připomnělo dnešní nečekané setkání. Byla jsem ráda, že všechno už dávno přebolo a upadlo do zapomnění.

Byly to pro mě těžké časy, ale měla jsem tehdy vedle sebe lidi, kteří mi hodně pomohli.

Svou rodinu.

***

V Polusu už na mě u dětského koutku čekala Darina. Bydlela ve Vajnorské, tak to do obchodního centra neměla daleko.

„Koukni, tady si budeš hrát,“ sklonila jsem se k Romanovi. „Deniska na tebe bude dávat pozor, ona je už předškoláčka, tak poslouchej ji i tetu,“ ukázala jsem na mladou dívku, která měla na děti dohlížet.

„Já tě pořádně vychovám,“ ozvala se Deniska a pohlédla přísně na Romanka. S Darinou jsme si vyměnily pohledy a zaškubaly nám koutky úst. „Mám plno panenek a všech-

ny mě poslouchají," dodala. Bylo jí o rok víc než Romankovi, ale tón hlasu odpovídal ženě dvacet let vdané.

„Dobře," přikývl a poslušně za ní cupital.

„Boží dítě!" zašeptala Darina. „Kdybys viděla, jak před rokem Deniska vyváděla, že tu beze mě nezůstane."

K dětskému koutku přicházela maminka a vši silou za sebou táhla syna v Romankově věku. Jeho křik se za námi nesl jako výstražné houkání sirény.

„Já tam nechci jít, nemají tam počítač!" vrískal.

S Darinou jsme se s chutí zasmály, vrhly jsme na maminku soucitné pohledy a vydaly se na výpravu po obchodech.

„Máme na to něco přes hodinu," připomínala jsem Darině. „Tak se pozorně rozhlížeš a zkoušej jen to, co ti opravdu padne do oka."

„Koupím si tak drahý kostým, že toho máho trefí šlak!" kasala se.

„Nežeň to do krajnosti," napomínala jsem ji. „Zkus se ovládat. Vyvádět je to nejhorší, co můžeš udělat. Píší to ve všech ženských časopisech."

„Tam dělají mladé pipiny, co nevědí nic o životě," mávla rukou. Potom pohlédla na mě. „Promiň, to neplatí na tobe," dodala omluvně. „Sice o tobě nic nevím, ale vypadáš tak rozumně... Ze všech ženských ve firmě jsi mi nejsympatičtější."

„Děkuju," pousmála jsem se, „ale taky už mi není dvacet." Chodily jsme z obchodu do obchodu a hodnotily nabídku kostýmů na stojanech.

„Tyhle dva jsou fantastické!" nadchla se Darina dvěma kostýmy v asi desátém obchodě a otáčela ramínka, abychom si je obě mohly prohlédnout. Jeden měl barvu slonové kosti, druhý byl červený. „Jdu do kabinky," oznámila a pozorně si kostýmy studovala. „Osudová žena, nebo decentní dáma?" nedovedla se rozhodnout.

Zmizela za dveřmi kabinky. Udělala jsem pár kroků po prodejně a přejížděla očima po bohaté nabídce oblečení.

Pohledem jsem zabloudila přes sklo výlohy do obchodu naproti. Zlatnictví. Chvíli jsem hleděla dovnitř a zůstala jsem stát jako přibitá k podlaze. Po zádech mi přeběhl mráz. Prodavačku za pultem jsem poznala.

Panebože, taková náhoda, že Ninu a prodavačku ze zlatnictví uvidím ve stejný den! pomyslela jsem si. V hlavě mi hned ožily vzpomínky na dávnou událost, která se paradoxně týkala i Niny. Tady v tom zlatnictví jsme si se Šimonem kdysi vybírali prstýnky.

„Beru oba dva,“ ozvalo se mi za zády. Darinina tvář zářila. „Podívej, padne mi jako ulitý. A ten první taky.“

„Měla jsi mě zavolat, byla jsem zvědavá, jak ti sedí ten červený,“ přeměřila jsem si ji. „Barva slonové kosti ti fakt sluší,“ řekla jsem uznale. „Jestli tě v něm uvidí šéfka, nedostaneš žádné odměny. Bude zelená závistí, že vypadáš líp než ona.“

„Budu ho nosit jen na rande,“ ušklíbla se Darina. „A ten červený do luxusní restaurace na večeri.“

„Rande puš z hlavy, jsi vdaná,“ pohlédla jsem na ni vyčítavě. „Nekomplikuj si to víc, než to je.“

„I já budu dostávat takové esemesky, uvidíš,“ plánovala si Darina. „A můj drahý může jen spekulovat od koho.“

„Urovnej to, aspoň kvůli Denise,“ snažila jsem se ji přemluvit.

Darina jen pohodila hlavou a neřekla na to nic. Zamířila k pokladně, se spokojeným výrazem vytáhla kreditku a kostýmy zaplatila.

Vyšly jsme z prodejny. Na široké chodbě se najednou zastavila a ukázala na obchod naproti.

„Všimla jsem si, jak jsi pohledem hypnotizovala to zlatnictví,“ dobírala si mě. „Mohly bychom se poohlédnout i tam, co ty na to? Možná si obě něco vybereme,“ navrhla.

Prudce jsem zavrtěla hlavou. „Ne, ne, ze zlatnictví nic nechci,“ ihned jsem to odmítla. „Ale jestli chceš, jdi a vyber si něco hezkého.“

„Ale já chci, abys mi poradila,“ naléhala. „Pokud jde o šperky, není lehké se rozhodnout... Tedy, pokud mě paměť neklame, za ty roky manželství jsem se rozhodovala jen jednou, když jsem si k třicátinám vybírala zlatý řetízek s přívěskem.“

Jenže já jsem se návštěvě zlatnictví chtěla za každou cenu vyhnout. „Víš co,“ pohlédla jsem na hodinky, „já už vlastně budu muset jít. Jestli chceš, jdi si do zlatnictví, nebo můžeme někdy jít spolu do města. Na Obchodní je jich hodně, tam se můžeme toulat déle.“

„Máš pravdu,“ přikývla Darina po krátkém zaváhání. „Už je nejvyšší čas jít domů. Doufám, že Deniska se dostatečně unavila při výchově Romanka a dnes večer rychle usne. Chci zúčtovat se svým spolubydlícím, čeká mě vážný rozhovor.“

„Držím ti palce, ať to dobře dopadne,“ popřála jsem jí, když jsme se blížily k dětskému koutku.

„Romanko mě poslouchal,“ hlásila nám hned Deniska. „Nemusela jsem na něj vůbec křičet.“

„Oba byli hodní,“ usmála se dívka, která měla děti na starost. „Romanko na slovo poslouchal Denisku a hezky si hrál.“ Pohládila ho po vláskách a s oběma dětmi se rozloučila.

„Tak oba dva dostanou takováhle velká lízátka,“ vylovila jsem je z kabelky a zaregistrovala radostný záblesk v očích dětí.

Všichni čtyři jsme vyšli ven. Darina na mě upřela vděčný pohled.

„Viki, bylo to dnes fajn, ne?“ usmála se. „Doufám, že si to co nejdřív zopakujeme. Příště si zajdeme i na kávu, zvu tě.“

„Fajn, to můžeme, když budeme mít víc času,“ souhlasila jsem.

Zamávali jsme si na rozloučenou a já jsem se s Romanem vydala na zastávku tramvaje.

Ta Darina je celkem příjemná, pomyslela jsem si. Zdá se, že jsem si našla novou kamarádku. Před lety jsem s ní přicházela do styku jen minimálně. Když jsem do firmy

chodívávala o prázdninách na brigádu, za těch pár týdnů jsem se snažila udělat co nejvíc a vždy jsem seděla v kanceláři sama. V době letních dovolených to nebyl žádný problém, dokonce i Darina mívala právě tehdy také dovolenou, a tak se naše cesty míjely.

***

„No konečně jste tady!“ zvolala máma, když jsme s Romankem vešli do předsíně. „Už jsem ti chtěla volat, kde jste tak dlouho.“

Vyšla mi naproti, Romanka vzala do náručí a vlepila mi pusku. Spiklenecky na mě mrkla a výrazem tváře naznačovala, že Ona už sedí v obýváku.

„Umyjeme si ručičky,“ prohlásila máma a zamířila s malým do koupelny. Já jsem se vydala za nimi.

„Milostivá akorát dnes potřebovala sehnat kobereček do předsíně,“ reptala máma tlumeným hlasem. „Jako by zítra nebyly obchody otevřené!“

„Čekala jsi něco jiného?“ zeptala jsem se také tlumeným hlasem, rty blízko mámina ucha. „Kdyby Ona na dnešek něco nevymyslela, asi bych padla do mdlob.“

Po chvíli jsem vešla do obýváku a pozdravila přítomné. Otec seděl v křesle a po očku sledoval obrazovku televizoru, kde potichu běžely televizní noviny. Můj bratr seděl v křesle naproti a na sedačce, nohu přes nohu, si hověla Ona. Už to tak vypadá, že to bude moje švagrová. Jmenuje se Ivana, ale my s mámou jí mezi sebou neřekneme jinak než Ona.

„Zlato, tak ráda tě zase vidím!“ vyskočila Ivana ze sedačky a spěchala ke mně. Obdařila mě mocným objetím, otřela se tvář o tvář, i úsměv svedla široký a radostný. Bohužel, věděla jsem, že je falešný. Už jsem za ten necelý rok poznala, že radost ze setkání s námi jen předstírá.

„Ahoj,“ snažila jsem se usmát, ale moc se mi to nepodařilo. „Romanko šel ráno do školky s tím, že si pro něj dnes přijde tatínek,“ řekla jsem rovnou a pohlédla na bratra. Ji

jsem z toho schválně vynechala, jí se to přece netýkalo. Dě-
lala všechno pro to, aby se jí to netýkalo.

„Kde jste byli tak dlouho?“ přivítal se se mnou i bratr,
jako by moje slova přeslechl.

„Dohodla jsem si setkání s kolegyní, když měl být malý
s tebou,“ pohotově jsem využila jeho poznámku. „Ty si ne-
dokážeš najít ani jeden den v týdnu, kdy bys šel pro syna
do školky?“ V hlase mi vibrovalo tlumené rozhořčení.

„Viki, srdíčko, je to moje chyba,“ pospíšila si Ivana s vy-
světlením. Ochetně vzala všechnu vinu na sebe. „Chtěla
jsem využít slevy v obchodě s koberci, tak jsme tam zašli,“
řekla omluvným tónem. „Roman za nic nemůže.“

„Ale může,“ ozvala se máma. Právě vešla do obývacího
i s Romankem, a ten se hned rozběhl za svým otcem a vrhl
se mu do náručí.

„Koukni,“ ukázal otcí. V ruce držel dřevěnou špejli se
zbytky sladké lízátkové hmoty.

„Vidím, drobkou,“ přivinul si ho bratr. „Ty ses dnes roz-
povídal,“ cvrnkł mu do nosu.

„Myslela jsem si, že když ti řeknu, že mám důležitou
poradu, dokážeš si čas zorganizovat tak, abys mohl zajít pro
svého syna do školky,“ pokračovala máma a pohlédla na
bratra. „Jsem zvědavá, jak se o něj chceš postarat, když ses
odstěhoval do Záhorské Bystrice. Můžeš mi nějak načrt-
nout svoje představy?“

Dnes jsme všichni přitvrdili. Byli jsme zaskočení tím, že
bratr se rozhodl odstěhovat z bytu v činžáku o tři ulice dál
do pronajatého rodinného domu v Záhorské Bystrici. Než
poznal Ivanu, chodil pro Romanka do školky několikrát do
týdne. V posledním půlroce však jen zřídkakdy.

„Mami, chtěl jsem si o tom s tebou promluvit,“ ozval se
bratr.

Hlavu měl skloněnou, ale očima vyhledal Ivanu. Jejich
pohledy se setkaly. Je to její práce, to, co teď chce říct, uvě-
domila jsem si.

„Původně jsme chtěli, aby měl Roman dost prostoru na svou práci,“ ozvala se Ivana. „V tom stísněném bytě neměl tolik místa a pohodlí...“

„Dvoupokojový byt pro dva?“ přerušila ji máma. „Kdyby tam byl s vámi Románek, tak nic neřeknu, ale když jste jen dva?“

„No... vlastně...“ zatvářil se bratr provinile, „... situace se zase změnila.“ Sedl si na sedačku k Ivaně, malého si vzal na klín. „Stěhujeme se do Brna.“

Zděšené pohledy nás tří se protály v prostoru.

„Do Brna?!“ zvolali jsme téměř současně. „Co to má znamenat?“

„Jde o to,“ přejel si bratr rukou po vlasech, „že Ivanka dostala dobrou pracovní nabídku z ústředí banky v Brně. Tak jsme se tam rozhodli přestěhovat.“

„A co tvoje práce?“ zeptal se otec. Už i on toho začínal mít plné zuby. Náš život, zdá se, řídí Ivana.

„Jako novinář můžu pracovat kdekoli,“ odvětil Roman.

„Ty se však musíš rozhodovat s ohledem na syna,“ pravi-la máma. „Ivanka je bez závazků, ty ne. To ho chceš odtud odvézt a dát ho do české školky? Když ještě neumí pořádně mluvit ani slovensky? To ho chceš takhle stresovat?“ máma se ztěžka posadila na druhý konec sedačky.

„To ti nedovolím,“ pohlédla jsem rozhodně na bratra. „Malý je na nás zvyklý. Máš pravdu, ty můžeš pracovat kdekoli, nemusíš se kvůli práci stěhovat do Brna. Nemůžeš se ale rozhodovat, jako bys byl svobodný.“

„Viki, neboj se, my jsme to promysleli,“ uklidňovala mě Ivana. „Víme, jak je na vás všechny Romanko fixovaný.“

„No, právě o to jde,“ rozhodil Roman rukama. „I mně je jasné, že ho nemůžu dát do české školky a odtrhnout ho od vás. Proto ho chci nechat tady s vámi, kde je zvyklý.“

„A ty jako otec se z jeho života vypaříš?“ obvinila jsem ho rozzlobeně. „Nemáš žádný pocit zodpovědnosti vůči němu ani vůči Barborce?“

Bratrovy oči potemněly jako vždy, když jsem zmínila Barborku.

„Viki!“ zaprotestoval dotčeně.

„Srdíčko, myslím si, že není důvod se na Romana zlobit,“ napomenula mě Ivana.

Ještě jednou mi řekne srdíčko, a dám jí pěstí do zubů, vyhrožovala jsem v duchu.

Její bílá sukně mě dráždila jako býka červený hadr. Bleďemodrý svetřík s krátkým rukávem krásně ladil s modro-bílým hedvábným šátkem, který měla kolem krku.

Ivana s námi hrála takovou hru. Trvalo mi dost dlouho, než jsem ji prokoukla. Zpočátku jsem byla ráda, když nám bratr po tom všem, co prožil, řekl, že si našel přítelkyni. Konečně by se mohl smířit s tím, co se mu stalo, říkali jsme si. Namísto toho, aby se s novou přítelkyní častěji zajímal o Romanka a uvažoval o nové rodině ve třech, začal se u nás doma ukazovat stále řidčeji. Vždy šlo o nějaké akce, ve kterých jako hlavní postava figurovala Ivana. Syna začal zanedbávat a ponechával ho výlučně v naší péči.

Potom jsem si jednoho dne všimla Ivanina ledového, lhostejného pohledu, když Roman řádl se svým synem a ona je pozorovala. Její tvář nevyjadřovala žádné emoce, vyzářoval z ní jen chladný odstup, vypadalo to, že by se nejraději zvedla a utekla z našeho bytu. Tehdy jsem pochopila, že bratrův syn v jejích plánech nemá žádné místo. Že jsme se s mámou mýlily, když jsme si myslely, že budeme Romanovi s malým už jen pomáhat, když si konečně najde novou partnerku. Dělal bychom to rády, ať už v týdnu, nebo o víkendech.

Namísto toho si Romanka přestal všímat a hodil nám na krk péči o něj se vším všudy.

„Romane, jsi dospělý, soběstačný, nemělo by nám být nic do toho, jak si chceš uspořádat život.“ Otcův mírný hlas se nesl místností. „Ale protože máš syna, který bydlí s námi, týkají se tvoje rozhodnutí i nás všech. A já nesouhlasím,“

zdůraznil otec a upřel pohled na bratra, „já nesouhlasím, aby tvůj syn vyrůstal nejen bez mámy, ale i bez otce.“

„To dítě za nic nemůže,“ zašeptala máma a hlas se jí zachvěl dojetím. Pláč měla na krajíčku.

„Nebojte se, paní Benková, uděláme všechno pro to, abychom situaci vyřešili ke spokojenosti všech.“ Ivana pohodladila mámu po rameni.

Kdyby ses vypařila z naší rodiny, to by bylo ke spokojenosti všech, pomyslela jsem si.

Ivanin záměr byl jasný. Vsadím se o tisíc eur, že to nebyla žádná nabídka z Brna, že si to Ivana zařídila sama. Tváří se, jak má naši rodinu ráda, ale dělá všechno pro to, aby od nás bratra odlákala.

Například poslední Vánoce. Najednou se bratr rozhodl, že vánoční svátky stráví v Thajsku, prý aby byla nějaká změna. Samozřejmě ve dvojici. Jak může chlap strávit Vánoce bez svého čtyřletého syna? Neznám ve svém okolí nikoho, kdo by na vánoční svátky odjel od dětí!

„Tenhle čas ti už nikdy nikdo nevrátí,“ zlobila jsem se tehdy na Romana. „Už nikdy nezažiješ Vánoce, kdy si tvůj čtyřletý syn rozbaloval dárečky! Ochudil ses o jeden krásný zážitek. Nic by se nestalo, kdybys do Thajska jel s Ivanou po Vánocích.“

Tehdy jen mlčel a nic na to neřekl. A potom přišel s tím, že se stěhují do Záhorské Bystrice. Tady měl školku u nosu, kdykoli mohl pro syna zajít, ze Záhorské Bystrice to ale bylo příliš komplikované.

„Romane, prosím tě, ještě si to dobře rozmysli,“ řekla máma se skloněnou hlavou. „To není dobrý nápad.“ Potom pohlédla na Ivanu. „Ivanka je bez závazků, má právo rozhodnout se, jak chce. Ty ne.“

Poplácala ho zlehka po rameni. Roman se tvářil neurčitě. „Jdu malého vykoupat a uložit do postele,“ vstala jsem a natáhla k Romankovi ruku. Hned pochopil, vlepil tátovi pusou na tvář a poslušně se vydal za mnou.

Držela jsem jeho malou ručičku ve své dlani a marně jsem se bránila slzám, které se mi tlačily do očí. Takhle to nikdy nemělo být. Na mém místě měla být jeho máma, která by ho večer s láskou ukládala do postele. A můj bratr se měl motat kolem nich, jak to tátové dělávají, a vzít ho do náruče vykoupaného, voňavého, v čistém pyžamku. Nebo mu vyfénovat mokré vlásky, trčící mu na hlavičce jako strunky.

Teď to všechno udělám já, tak jako každý večer. Jsem pro něj mámou i tátou, vím však, že Romanko by si zasloužil normální rodinu – oba rodiče, kteří ho milují.

Není to spravedlivé. Zasloužil by sis dětství, jaké jsem měla já.

Jednou se mě zeptá, proč se v jeho životě všechno pokazilo už na začátku, a já mu na to nebudu umět odpovédět.

TO SE STÁVÁ

„To je strašně trapné, já bych se na jejím místě hrozně styděla,“ komentovala Nikola informaci, že Zdenka zveřejnila své těhotenství.

„Mít dítě není žádná hanba,“ oponovala jí paní Alenka.

„Narážím na to její tajnostkářství,“ vysvětlovala Nikola. „Vždyť je v sedmém měsíci, a před námi se tvářila jako Panna Orleánská.“

„Kdoví, s kým to má,“ ušklíbla se Lena. „Nikdy nemluvila o žádném muži. A pokud vím, od toho svého odešla před dvěma lety.“

„Možná se dali znovu dohromady,“ pokrčila rameny paní Alenka.

„To by nám řekla už dávno,“ namítla Nikola. „Já se jí na to zeptám. Půl roku se tu v kuchyňce bavíme o všem možném, a ona nikdy nic neřekne. A přitom si to rozdává s kdovíkým. Je fakt trapná!“

„Člověk se občas dostane do trapné situace,“ pohlédla paní Alenka na Nikolu a zalila kávu sobě i mně. „Ty ses nikdy nedostala do situace, o které bys nikomu ani za svět neřekla? Každému se to někdy stane,“ namířila prstem na Nikolu. „I tobě, ne? Jen si vzpomeň, na cokoli,“ vyzvala ji.

Nikola se na okamžik zahleděla do zdi naproti, jako by se tam promítaly obrazy jejích vzpomínek. „Jednou jsem na rusovecké nudapláži potkala souseda, který bydlí nad námi,“ ušklíbla se. „Myslela jsem si, že se propadnu hanbou do země. Teď, když ho potkávám na schodišti, vím, že se moc nemá čím chlubit.“

„Asi jsi na něj moc nezapůsobila,“ poznamenala Lena a všechny jsme se nahlas rozesmály.

„Nebo voda v jezeře byla příliš studená,“ dodala jsem.

Nikola na mě vděčně pohlédla. „Tím to asi bylo,“ zdůraznila. „A co ty?“ obrátila se na Lenu.

„Já neběhám nahá před sousedy,“ zavrtěla hlavou Lena. „Ale když jsme spolu s mužem nějaký čas chodili, dal mi zkrátit svoje nové kalhoty. Neuměla jsem vůbec šít, ale tvářila jsem se, že je to pro mě hračka. Zbabrala jsem to tak, že když si je oblékl, měl je krátké jako Havel při inauguraci. A to jsme měli jít poprvé k mým rodičům. Dodnes mi to nemůže zapomenout. Tchyně se potom zlobila a řekla mu, ať se na mě vykašle a najde si šikovnější. Byla jsem rudá jako rak.“

„A prý tchyně nemají pravdu!“ zvolala Nikola. „Měl ji poslechnout.“

Všechny jsme se rozesmály. Vzala jsem si šálek s horkou kávou a chystala se odejít. Paní Alenka si v mikrovlnce ohřívala dietní oběd, a tak jsem ji chtěla opatrně obejít.

„Ty abys nepopichovala!“ obořila se Lena s výčitkou na Nikolu. Potom se náhle obrátila na mě. „A co ty, Viki?“ nadhodila. „Pověz nám taky, co nejtrapnějšího jsi zažila. Nebo tvůj život plyne jako voda v klidné řece?“ zeptala se ironicky.

Nejraději bych jí přisvědčila a zmizela z kuchyňky, potom jsem si však vzpomněla na máminu radu, abych se nestránila kolektivu. Mohlo by to vzbudit dojem, že se nad kolegyně povyšuju, a to by na pracovišti, kde trávím většinu dne, nevytvářelo příjemnou atmosféru.

„Do klidné řeky má můj život daleko,“ přiznala jsem.

Nevěděla jsem však, co mám tak narychlo říct. Bože, ve svém životě bych nejraději jednu trapnou situaci úplně vymazala z paměti! Řekla jsem o ní jen jedné osobě, Nině, a pořádně jsem na to doplatila. Důsledkem byly zrušené plány na svatbu, konec jedné lásky, konec mých snů!

Ne, o tom vyprávět nemůžu.

„Tak?“ Lena na mě upírala zvědavý pohled. Stejně tak i Nikola a paní Alenka.

Šálek s kávou jsem položila na stůl. „Noo...“, začala jsem váhavě. Vzpomněla jsem si na šéfkou s manželem ve vedlejší kabině jednoho obchodu. Náhodou jsem se ocitla na stejném místě a byla to dost trapná situace. Osoby jmenovat nemusím, nikdo nebude vědět, o kom mluvím. „Vyslechla jsem jeden rozhovor ve zkušební kabině,“ spustila jsem. „Zkoušela jsem si šaty a v sousední kabině byl jeden pár, muž a žena. Muž nosil ženě spodní prádlo a různé oblečení a trval na tom, aby si všechno vyzkoušela. Přitom jí říkal, co budou spolu večer dělat, až si to obleče. Nadšeně komentoval každou krajku, každý záhyb, vzdychal nadšením nad tvarem jejích ňader v různých typech podprsenek.“

„Fetišista!“ zvolala Nikola. „Toho chlapa vzrušuje spodní prádlo víc než žena.“

„Nemluv hlouposti,“ zamračila se paní Alenka, „kdo to kdy slyšel?“

„Viděla jsem v telce takový pořad,“ trvala Nikola na svém. „A proč to pro tebe bylo trapné?“ ozvalo se mi za zády.

Ani jsme si nešimli, kdy přišla Darina a zastavila se na prahu dveří. Věděla jsem, že dnes šéfka není v práci, jinak bych o tom nemluvila. Zítra si na to už nikdo nevzpomene.

„Proč?“ zahleděla jsem se na Darinu. „Protože... protože...“ snažila jsem se něco vymyslet. „Protože to byla moje spolužačka ze základní školy. Poznala jsem ji, až když platila u pokladny,“ zalhala jsem.

„To bylo fakt trapné!“ zhodnotila Lena. „Můžeš být ráda, že v té kabince nedělali něco jiného.“

„Vždyť jo,“ přikývla jsem a ženské se zasmály. Neřekla jsem jim však všechno. Polovinu jsem zatajila.

„Tak co je nového s nevěrným manželem?“ obrátila paní Alenka pozornost na Darinu.

Darina přišla do práce před chvílí, ráno byla něco vyřídit, a tak jsem si s ní ještě nestihla popovídat.

„Sbalila jsem mu večer kufry a vyhodila je před dveře,“ odvětila klidně.

„Ne!“ vydechla jsem nesouhlasně. „Vždyť sis s ním měla promluvit...“

„Taky jsem si s ním promluvila,“ namítla. „Všechno popřel. Řekla jsem mu, že když se přizná, můžeme to řešit, ale nesnáším, když mi lže.“

„Všichni zatloukají, co jsi čekala?“ zdůraznila Lena.

„Ty jsi ho vyhodila z domu?“ vrtěla jsem nevěřičně hlavou.

„Nic jiného si nezasloužil!“ mávla Lena rukou. „Dobře jsi udělala.“

„Já tak dostat do ruky ještě jednou ten jeho mobil,“ rozohnila se Darina. „Určitě bych našla leccos jiného... jestli to už mezitím nevymazal.“

„To si piš, že vymazal!“ ušklíbla se Nikola. „Nebude přece čekat, až zase něco objevíš.“

„To mi je líto,“ řekla jsem potichu Darině.

Vzala jsem si kávu a vrátila se do kanceláře. Darina tam ještě zůstala a zřetelně jsem slyšela, jak rozebírá včerejší situaci.

Hned jsem se ponořila do práce, protože květnové dohávky zboží přibývaly a já jsem je sotva stíhala zanášet do počítače. I přes snahu soustředit se mi v hlavě stále vířily

myšlenky na to, co udělala Darina. Byla jsem přesvědčená, že se nesnažila spor s manželem urovnat, jak slíbila. Proč jednala tak unáhleně kvůli jedné esemesce? Mohla přece nějaký čas počkat a zjistit, jestli je její podezření správné nebo jde opravdu jen o omyl, jak tvrdí on.

„Vypadá to na další adeptku na rozvod!“ Lena mě vytrhla ze zamyšlení. Vešla do kanceláře a vytukávala na mobilu esemesku.

„Nemyslím si, že to bylo chytré,“ poznamenala jsem.

„Udělala dobře,“ trvala Lena na svém. V jejím hlase jsem postřehla zlost. „Proč by měla obskakovat nevěrného muže? Když chce být nevěrný, ať jde z domu pryč!“

„Nemluvíš náhodou o sobě?“ odvrátila jsem zrak od monitoru a zadívala se na ni. „Nechápu, proč tě tak rozčiluje Darinin manžel. Vždyť tobě to může být úplně jedno, ne?“

Hodila po mně pohledem, potom se s rozpaky zahleděla na mobil a chvíli si s ním pohrávala. „Máš pravdu,“ vymáčkla ze sebe s lhostejnou tváří. „Mně může být Darina ukradená.“

Vlastně i mně, pomyslela jsem si. Vždyť se ani dobře neznáme, nic o sobě nevíme. Nemáme společnou minulost, nezažily jsme spolu nic takového, jako například já s Ninou...

Před očima se mi zjevil obraz Niny, stojící na chodníku před výkladem s kočárky. Chybí mi! Srdce v hrudi se mi sevřelo. Nechybí! protestovala vzápětí moje hlava. Nina si nezaslouží, aby mi chyběla. Nina mě zradila, a ta náhlá lítost se týkala Niny, kterou jsem znala předtím. Není cesty zpátky.

Nina jako kamarádka je pro mě minulost. Proč by Darina nemohla být budoucnost? Zdá se, že si celkem dobře rozumíme. Nemám žádnou blízkou kamarádku. Po tom, co mě zklamala Nina, a později se i Barborka ztratila z mého života... Ach, bože, se Sluníčkem jako by se slunce

vytratilo i z naší rodiny. Barborka – Sluníčko. Hodně pro nás znamenala.

A můj bratr – škoda slov! Můj velký, zbožňovaný bratr, kterého mi Nina tak záviděla! Změnil se, vůbec ho nepoznávám. Nic nevyšlo tak, jak jsem si to kdysi představovala. Ty moje plány! Když si něco plánujete, skrývejte nadšení, které ve vás vibruje. Plánujte, ale netěšte se dopředu. Osud to vidí, a vysměje se vám do očí. A potom všechno zařídí úplně jinak.

Pootočila jsem hlavu a vyhlédla jsem z okna. Doléhaly sem zvuky rušné ulice. Slunečný májový den lákal ven, jen tak, projít se a nastavit tvář sluníčku.

Najednou jsem zatoužila, aby mi zase bylo patnáct. Šťastných patnáct!

***

„Mami, jdu s Ninou ven,“ oznámila jsem, jen co jsem zavřela učebnici dějepisu. Stačilo mi dvacet minut, abych si zapamatovala učivo.

„Úkoly máš?“ zeptala se máma, která právě vykládala z velkých tašek nákup. Bratr Roman jí s tím pomáhal a ukládal věci do chladničky.

„Mamíí!“ zaprotestovala jsem vyčítavě. „Kladeš mi zbytečné otázky. Dobře víš, že mám, a dobře víš, že už jsem přijatá na gymnázium.“

„Co se čertíš?“ rozcuchala mi máma rukou vlasy, což jsem z duše nesnášela. Okamžitě jsem odběhla do koupelny a znovu si je nahladko učesala. Nevím, co by řekla ona na to, kdybych jí před odchodem do práce rozcuchala účes. Určitě by nejásala nadšením.

„Zapni si ten knoflík,“ ukázala máma na moji halenku, když jsem se vrátila z koupelny, „vykukuje ti podprsenka.“

„Nevykukuje!“ durdila jsem se.

„Ale výstřih se mi zdá příliš hluboký,“ zhodnotila mě máma přísným pohledem. „Uprav se slušně.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Copak jsem v klášteře?“ zvolala jsem. „Nemám si obléknout i mnišský hábit?“

Roman se zasmál, máma se zamračila. „Kdo mluví o hábitu?“ hlas jí zněl vyčítavě. „Mluvila jsem jen o jednom knoflíku, ne?“ V ruce se jí objevilo kilové balení hladké mouky a vypadala, jako by ho po mně chtěla hodit. Roman se ušklíbl, rychle jí ho vzal a uložil do skříňky na potraviny.

„Romane,“ pohlédla jsem prosebně na bratra.

„Mami, nepřeháněj,“ zastal se mě okamžitě.

Máma si nás oba rezignovaně přeměřila a zavrtěla hlavou. Je to s námi zkrátka hrozné!

Roman byl jistota. Odmalička, ještě když jsme byli děti, se mě zastával. I před rodiči, když mě hubovali za špatnou známku nebo když jsem něco vyvedla. Můj starší bratr nikdy nedovolil, aby mi někdo ubližoval. Dokonce i výčitky rodičů zastavil hned na začátku, a tím je zmátl, protože každý můj prohřešek se po jeho zlehčujících slovech zdál najednou malicherný.

„Romane, a tobě se líbí holky s hlubokými výstřihy?“ obrátila se máma na něj. „Podle mě dívka nemá takto provokovat, tobě to na sestře nevadí?“ snažila se ho přesvědčit a ukázala na mě.

„Mami, přijď do naší třídy a uvidíš, co je to provokovat,“ zasmál se Roman. „Ve srovnání s našimi děvčaty by Viki mohla kázat v kostele.“ Vděčně jsem na něj pohlédla a on na mě ironicky mrkl.

„Nevím v jakém,“ odsekla máma, „leđa kdyby si nějaký sama postavila!“

Odběhla jsem do pokoje a vzala jsem si kabelku. Růžovou kabelku k růžové halence. V patnácti jsem letěla na růžovou a strašně jsem se chtěla podobat Barbie.

„Mami, můžu v sobotu spát u Niny?“ zastavila jsem se mezi dveřmi. „Její rodiče jedou dnes na chatu, bude sama.“ Chyba, uvědomila jsem si ihned. Ta druhá věta byla zbytečná!

„U Niny můžeš spát, až budou rodiče doma,“ potvrdila vzápětí mámina odpověď moji obavu.

„Bože, vždyť nejsme malé!“ rozhodila jsem rukama. Potom jsem si poslušně zapnula knoflík, který mám u před chvilí tak dráždil.

„Právě proto,“ zdůraznila. „Nejste malé. O to jsou moje obavy větší.“

„Mami, vždyť Nina je holka,“ ozval se Roman. „Viki nechce jít spát ke klukovi,“ vysvětloval mámě a tvářil se, jako by domlouval malému děcku.

„Až ti jednou řeknu, že jdu spát k Ninovi, tak bys měla zbystřit pozornost,“ vztyčila jsem ukazováček na výstrahu a potom jsem se vrhla mámě kolem krku. „Mamulinko, nebud' tak úzkostlivá! Jednou ti stejně vyletíme z hnízda, tomu nezabráníš.“

„Možná nezabráním, ale teď ano,“ smála se máma a já jsem už věděla, že s bratrovou pomocí mám vyhráno. „Dobře víš, že ani otci se nelíbí, když jdeš na noc pryč,“ dodala smířlivě, snažíc se mě ještě postrašit otcem.

„Mami, když půjdu s Barborkou na disko, můžu ty dvě zkontrolovat,“ navrhl bratr.

„S jakou Barborkou?“ zvolaly jsme obě s mámou téměř najednou. „Vždyť jsi chodil s Evou, ne?“ podivila jsem se. „Ještě nedávno jste tu předstírali, že se spolu učíte,“ popíchl jsem ho.

„Nepředstírali,“ brnkl mi bratr po nose, „my jsme se opravdu učili. Také učili,“ dodal se šibalským zábleskem v očích. Věděla jsem, že mlží. I kdyby to tak bylo, určitě by o tom takhle nemluvil.

Máma zamyšleně složila igelitovou tašku do úhledného čtverečku. „Ta Evka se mi líbila,“ pronesla lítostivě. „Byla moc sympatická.“ Pohlédla na Romana pátravě. „Nestřídáš ta děvčata nějak moc často?“

„Nestřídám, mami,“ odmítavě zavrtěl Roman hlavou.

„Kamarádky se nepočítají, ani spolužačky.“

„A co byla Eva?“ vyhrkla jsem.

„To i to,“ dodal po krátkém zaváhání.

„A Barborka?“ přidala se máma k výslechu.

„To se ještě uvidí,“ odvětil ještě váhavěji.

„Ty jsi poslal Evu do Antarktidy?“ zeptala jsem se. I mě mrzelo, že si našel jinou, i mně se Eva zdála nejsympatičtější ze všech dívek, co se doteď kolem Romana točily.

„Ne,“ řekl bratr a zrychleným krokem se odebral z kuchyně, aby se konečně zbavil našich otázek. „To ona mě poslala na Saharu. Teda do teplých krajín.“

Vyšel ven a za chvíli za sebou zavřel dveře svého pokoje.

S mámou jsme si vyměnily pohledy

„Nějak rychle si našel náhradu, ne?“ poznamenala jsem uštěpačně. „Kde se vzala ta Barborka? Nikdy o ní nemluvil“

„Takových ještě bude,“ mávla máma rukou. „Osmnáctiletý kluk jako Roman jich ještě pozná spoustu, než se ožení.“

„To bude nějaká buхта,“ řekla jsem pochybovačně. „Asi se na něj nalepila, jen co zjistila, že je volný.“

Ani jedna z nás neměla pravdu.

***

Cesta ze Štrkovce na konec Dúbravky trvala tramvají pořádně dlouho. K tomu byla sobota, tak jsem na ni čekala déle než v pracovní den. Nevadilo mi to, ta dlouhá cesta jen násobila mou radost z toho, že můžu u Niny zůstat na noc.

„Ten kretén je ještě doma,“ ulevila si zlostně Nina okamžitě, jak mi otevřela dveře. „Ničí mi nervy, ale neboj, za chvíli vypadne.“

Kretén, vlastním jménem Šimon, měl v životě tu smůlu, že se narodil jako Ninin starší bratr. Obě jsme měly starší bratry, ale já jsem svého zbožňovala, a ona nenáviděla. Kdyby mohla, koupila by mu jednosměrnou letenku do Zimbabwe a doufala by, že ho tam zajme nějaký lidožroutský domorodý kmen a uvaří si ho k večeři.

On zatím stál v pokoji před velkým zrcadlem a přes otevřené dveře jsem z předsíně viděla, jak si zapíná košili.

Hned zaregistroval, že se na něj dívám, protože pootočil hlavu směrem ke mně. „Á, Ninoččina posila,“ protáhl posměšně. Vzal proužkovanou vázanku a začal si ji zručně uvazovat. Můj bratr to dělal nerad, všechny kravaty měl už uvázané a připravené v pohotovosti. Říkal tomu uzlový zlepšovák. Šimon nic takového nepotřeboval, dokázal to zvládnout i tak, že mě při tom sledoval, jak se v předsíni vyzouívám.

„Neříkej mi Ninočka!“ vykřikla Nina hystericky. Tohle oslovení nesnášela.

„Posila proti komu?“ zatvářila jsem se nechápavě. „Myslíš si, že jí potřebuje?“

„Máš pravdu, nepotřebuje,“ přisvědčil hned a oblékl si elegantní sako. Až teď jsem si všimla, že se někam chystá v obleku. „Má dostatek žluče v žlučníku, nevyčerpatelný zdroj potřebný k tomu, aby na mě mohla v jednom kuse vřískat.“

„Zato tobě chybí šedá mozková kůra včetně toho, co je pod ní,“ odfrkla Nina rozzlobeně. Její slova se však utopila v Šimonově lhostejnosti.

„Co jsem ti řekl?“ obrátil se na mě a opravoval si uzel na kravatě. „Když je v patnácti tak nesnesitelná, co z ní bude, až jí bude sedmdesát?“

„Úplně normální ženská!“ zvolala Nina rozhorčeně. „Protože to už mi nebudeš vyhazovat trička ze skříně!“

„Nevyhodil jsem ti je, jen jsem uvolnil jednu poličku pro sebe,“ oponoval. „Potřebuju aspoň dvě, když ty okupuješ celý zbytek skříně plus další navíc,“ dodal ironicky.

„Všechna trička jsem měla zmačkaná!“ zuřila Nina.

„Protože sis je před uložením neposkládala,“ odsekl Šimon.

Vešel do předsíně a obul si naleštěné černé boty. „Nejvyšší čas vypadnout,“ zamumlal nespokojeně.

„Tak v tom máš pravdu!“ vyštěkla jedovatě Nina a pozorovala nenávislým pohledem, jak si Šimon vkládá do boční kapsy doklady a svitek bankovek.

„Kam máš namířeno?“ byla jsem zvědavá. Úplně se změnil, zdál se mi starší. Jako by v tom tmavém elegantním obleku rychle dospěl. „Zřejmě to bude nějaká šťastná událost.“

Vykročil ke dveřím. „Tak to teda ne,“ řekl s rukou na klíče, „to si nemyslím.“ Potom se obrátil k nám dvěma. „Tak tu nezlobte a hrajte si hezky s panenkami,“ usklíbl se a vyšel ven.

„Debil!“ počastovala ho Nina zlostně. „Štve ho, že se žení jeho nejlepší kamarád, a tak si to vybějí na mně. Kéž by se oženil i on a vypadl z domu!“ zahrozila na dveře, za kterými zmizel.

„Ani ty k němu nejsi zrovna milá,“ napomenula jsem ji.

„Divím se, že tě to baví. Zkus s ním mluvit normálně, a budete spolu vycházet. Já si neumím představit, že bych se s Romanem každou chvíli takhle pohádala. Vždyť kdyby nebylo jeho, tak mě máma dnes nepustila k tobě na noc.“

„Ale tvůj bratr je normální!“ nesouhlasila Nina. „Roman se chová normálně, jako člověk. Ale můj bratr je obyčejné protivné zvíře, které si zaslouží zavřít do zoo.“

„Nepřeháněj,“ krotila jsem ji. „Občas mu můžeš i ustoupit, ne?“

„Myslíš tu poličku ve skříni?“ naježila se. „A kam si teď dám trička? Otec řekl, že když si je neuklidím, začne je používat jako hadry. Moje značková trička!“ rozčilovala se.

Vešla jsem za ní do pokoje a hned mě do očí udeřil ohromný nepořádek. Hromady šatstva se povalovaly na židlích, křesle, po zemi.

„Vykradla jsi humanitární konvoj?“ zvolala jsem zděšeně. „Fakt jsem netušila, že máš v zásobě tolik triček.“ Bezmocně jsem se rozhlédla kolem sebe. „Tak snad... abychom s tím něco udělaly,“ navrhla jsem opatrně.

„Kašli na to!“ Nina lhostejně mávla rukou. „Nebudeme si přece kazit den, když tu nikdo není,“ usmála se a odhrnula jednu hromadu na své váleňě. Druhou hromadu

přesunula z křesla, které bylo blíž k ní, na vzdálenější křeslo. S klidem mě usadila na uvolněné místo a sama se pohodlně uložila na posteli do vodorovné polohy.

„Kdo se žení?“ zeptala jsem se.

Ninina tvář se rozzářila. „No přece Igor, vždyť ho znáš,“ posadila se a oči se jí rozsvítily. „Kluci zuří, a Šimon nejvíc. Nikomu se nelíbí holka, kterou si bere. Jsou přesvědčení, že se k sobě nehodí, že Igor dělá velkou chybu. Nesnášejí Zoru, pozvání na svatbu přijali se zatnutými zuby.“

„Igor přece musí nejlíp vědět, jaká Zora je,“ namítla jsem. „A když se rozhodl s ní oženit, tak je to věc těch dvou, ne širokého okruhu kamarádů, no ne?“

„Kluci si to nemyslí,“ zavrtěla Nina hlavou. „Slyšela jsem, jak Šimon říkal do telefonu, že je to vypočítavá mrcha. A určitě dnes něco chystají, mám obavy, že ta svatba nedopadne dobře.“

„Co chystají?“ probudila se ve mně zvědavost.

„Nevím nic bližšího.“ Nina se pohodlně opřela o stěnu za zády. „Zřejmě to bude nějaký delší únos nevěsty, aby ji odstranili ze svatby.“

„To od nich není hezké,“ zamračila jsem se. „Představ si, že by se to stalo tobě. Chystáš se na svůj nejkrásnější den v životě, a někdo, komu se nelíbíš, ti ho pokazí. Všechny přípravy a plány přijdou nazmar.“

„No vidíš, z toho plyne poučení – dej si pozor na dobré kamarády svého nastávajícího.“

„Copak si Šimon myslí, že je oprávněn vybrat nevěstu pro svého nejlepšího kamaráda?“

„Ten kretén si myslí, že má oprávnění na všechno!“ naježila se Nina. „Chtěl by řídit i můj život, ale to se mu nepodaří. Já,“ Nina se dotkla prstem své hrudi, „já jsem svéprávná, takže se mu to nepodaří!“ zopakovala.

Soptila, i když o Šimonovi jen vyprávěla. Pohazovala tmavými vlasy a z hnědých očí jí sršely jiskry rozhořčení.

Nikdy jsem nechápala ten její vztah s bratrem, plný nenávisti. Byl v naprostém protikladu s tím, jak to bylo v naší rodině. Nedokázala jsem si představit, že bych Romanovi tak nadávala! Odmalička mě ochraňoval a podporoval. Nevěřila jsem, že by to nedokázal i Šimon, o pět let starší než Nina. Jen by mu Nina musela aspoň trochu vyjít vstříc.

„Když se žení jeho kamarád Igor, možná se rozhodne i Šimon,“ snažila jsem se ji uklidnit.

„Takové štěstí asi mít nebudu!“ rezignovaně mávla rukou. „Ten bude v tomhle bytě trčet minimálně do čtyřicítky.“ Potom seskočila z postele, prohrabala nejbližší kupu oblečení a vytáhla z ní zelené tričko. „Půjdem ven, ne?“ navrhla. „Dáme si pizzu a kofolu, už se na to těším od rána. Do osmé musím být doma, máma mi bude volat,“ ukázala na telefon v předsíni.

Dobry systém kontroly Nininy máme – volat na pevnou linku. Musí být doma, aby se jí máma dovolala. A mě také čeká kontrolní hovor. Takže je nejvyšší čas jít ven.

Po návratu z pizzerie jsme si u televize ještě dlouho povídaly, dokonce jsme si usrkly z fernetu, který Nina vytáhla z barové skříňky a nalila do malých sklenek. Potom nám připadalo všechno směšné, dokonce i čištění zubů a stlaní postelí. Bezradně jsme přehazovaly kupy šatstva a hledaly pro ně vhodné umístění. Skončilo to však tím, že jsme po sobě začaly tričky házet a pokoj vypadal jako po bombardování. Bylo nám to však srdečně jedno.

Když jsme konečně usnuly, mohly už být téměř dvě hodiny po půlnoci.

Vzbudila jsem se, když něco bouchlo. Posadila jsem se na posteli a rychle jsem se snažila vzpomenout si, kde vlastně jsem. Zírala jsem do tmy a nakonec jsem na posteli na druhém konci pokoje rozeznala střapatou hlavu a Ninu, zamotanou do peřiny. Klidně odfukovala, jí spánek nedokázal narušit žádný zvuk.

Vylezla jsem z postele a opatrně přešla přes pokoj ke dveřím. Potichu jsem je otevřela a uviděla jsem, že se v kuchyni svítí. Pocítila jsem sucho v hrdle a rozhodla jsem se jít se napít vody.

Otevřela jsem dveře do kuchyně a spatřila Šimona, jak leze po čtyřech a něco hledá na zemi.

„Vidím, že svatba stála za to,“ řekla jsem s pohledem upřeným na Šimona. „Alkohol tekł proudem, hlavně dolů skrz tvé hrdlo.“

Překvapeně zdvihl hlavu a nechápavě se na mě zahleděl zakalenýma očima. „Aha!“ hekl po chvíli. „Co se tu motáš, ma-lá?“ zamumlal. „Jdi do postele.“ Jazyk měl těžký, oči vidně v noci pořádně přebíral.

„Hledáš něco?“ rozhlédla jsem se po kuchyni.

„Jo,“ přisvědčil. „To nic... Bouchl jsem hrnečkem o dřez a... odletělo ouško,“ posunul se o kousek dál a zíral pod stůl. „Jestli ho uvidíš...“

„Tady je!“ zvolala jsem. Rychle jsem se sehnula a ze země u sporáku jsem zvedla uražené ouško. „A vypadá celé, možná se dá přilepit.“

„Fajn,“ přikývl spokojeně. Chytil se oběma rukama židle a vstal. Trochu se přitom zakymácel. „Když už jsi tady, dej si...“ ukázal rukou na krabici položenou na stole. „Výslužka,“ dodal. „Já si dám taky, i když si to nezasloužím. Ještě že mi ji dal kamarád, který zákusky nejí.“ Začal krabici neohrabaně otvírat.

„Počkej, dám to na talíř,“ nabídla jsem se. „A ty si jdi umýt ruce, použil jsi je na podlahu místo mopu. Jednou týdně můžeš přijít i k nám, budeme ti vděční.“

Trochu se zachechtal, ale poslechl. Vyndala jsem ze skříňky dva malé talířky a jeden velký talíř a narovnala jsem na něj zákusky. Ze tří druhů dortů jsem ukrojila jen část, aby zůstalo i pro ostatní. Při pohledu na bohatý výběr zákusků jsem najednou pocítila hlad. K té sklence vody, kvůli které jsem přišla do kuchyně, si dám aspoň čtyři kousky!

Šimon se vrátil a posadil se ke stolu naproti mně. Byl už bez saka a bez kravaty, košili u krku měl rozepnutou. Kaštanové vlasy mu padaly do čela, oči měl zarudlé.

Přisunul si talíř blíž a hladově se zakousl do kusu dortu.

„Jaká byla svatba?“ zeptala jsem se a sledovala jsem, jak mu drobečky padají na kalhoty a na podlahu. „Nevěsta byla hezká?“

„Ten vůl, co stál vedle ní, byl hezcí,“ odvětil s plnými ústy. Oči upíral na vzor ubrusu, ani na mě nepohlédl.

„Proč se durdíš na kamaráda, jeden musí být první,“ poznamenala jsem. „A ti další včetně tebe ho budou časem následovat.“

„Oženit se ve dvaceti?“ vyhrkl pobouřeně. „Vždyť to je zločin! Měli jsme spolu velké plány, chtěli jsme cestovat...“ Pomalu žvýkal a s námahou artikuloval. „Proč spolu nemohli ještě pár let chodit?“ rozhodil bezradně rukama. „Navleče si na krk chomout a myslí si, jak bude šťastný!“

„Velkým štěstím je mít takového přejícího kamaráda,“ ušklíbla jsem se ironicky. „Proč by nemohl být šťastný? Někdo se ožení ve dvaceti, někdo ve čtyřiceti a někdo nikdy. Je to asi pocitová věc – každý se na tak důležitý životní krok cítí v různém věku. To neovlivní kamarádi.“

„Ale ona ho k tomu donutila!“ zamračil se. Poslední kousek dortu mu nadouval tváře jako syslovi. Vypadal hodně komicky.

„Aha, takže je těhotná,“ přikývla jsem.

„Není těhotná,“ odmítavě zavrtěl hlavou. „Jen se jednoduše chtěla vdávat!“

„Ale kdyby on nechtěl, tak by to neudělal,“ namítla jsem. „Přece mu před oltářem nedržela suchý rohlík pod žebrem, aby řekl ano.“

„Kdyby si ji nevzal, tak by se s ním rozešla,“ přejel si rukou po čele. „Jednoduše ho vydírala.“

Vypadal nešťastně. Viděla jsem na něm, že ho to opravdu trápí. Byl z té svatby úplně znechucený.

„Co se tváříš jako na pohřbu?“ napomenula jsem ho. Dortík s růžovou polevou se mi rozplýval na jazyku. Hodil se mi k růžovému pyžamu. „Vždyť nezemřel, jen se oženil. Budete se setkávat méně často než doteď, ale to přece není žádná tragédie.“

Zavrtěl hlavou a zakryl si tvář rukama. Potom pomalu přešel výš, jako by se chytal za hlavu. Prsty upatlané od dortů si zabořil do vlasů a přenesl si na ně část máslového krému. Upřeně jsem ho pozorovala a váhala jsem, jestli ho na to mám upozornit.

„Nebudeme se scházet,“ zavrtěl hlavou. „Přišel jsem o nejlepšího kamaráda. Já blbec, pokazil jsem mu svatbu. Nikdy mi to neodpustí.“

Překvapením jsem přestala žvýkat. Ruka s dortem se zarázila ve vzduchu. „Jak – pokazil?“ vydechla jsem.

Ruce mu ztěžka padly na stůl. Seděl proti mně se skloněnou hlavou, čelem se téměř dotýkal stolu. Vlasy s kousky krému měl rozčuchané, jako by právě vstal z postele.

„Unesli jsme nevěstu,“ ozval se po chvíli. „Asi před jednácetou... Ona si myslela, že do půlnoci bude zpátky, a my... já s kluky...“ zdvihl hlavu a rukou si přešel po čele. „Nejdřív jsme s ní byli na jedné diskotéce, potom na druhé... a když už chtěla, abychom zavolali Igora, zatáhli jsme ji do baru...“

„Vždyť ji měl přijít vykoupit ženich a zaplatit účet, ne?“ nechápala jsem. „Vy jste zmizeli z obou diskoték bez zaplacení?“

„Nešlo o zaplacení účtu,“ mávl rukou. „Nevypili jsme toho moc, plán byl jiný – držet ji mimo svatbu co nejdéle... jako pomstu... Nikomu z nás není ta Igorova Zora sympatická.“

Zamračila jsem se. „Potom zavolala Igorovi?“ zeptala jsem se. „A on vám všem vynadal?“

Šimon zavrtěl hlavou. „Ne, neměla mobil,“ odvětil a nehtem začal nervózně škrábat po ubrusu. „A my jsme odmítli. Brali jsme ji jeden po druhém do tance, čas ubíhal. Nakonec

pojala podezření, že je to záměr. Přestala se s námi bavit a začala naléhat, abychom ji zavezli zpátky.“

„A zavezli jste ji nakonec?“ Nemohla jsem se dočkat, jak to dopadlo.

Zase odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne, nezavezli,“ vzdychl si. „Už jsme měli dost vypito, kromě řidiče, a radovali jsme se, jak se nám pomsta vydařila. Nikdo z nás Igorovi nezavola, kde jsme, a on neměl šanci nás najít.“

„To byla teda pořádná konina,“ zhodnotila jsem čin opilých kluků.

K mému údivu souhlasil. „Byla,“ přikývl. „To jsme si uvědomili až později, když nám utekla.“

„Nevěsta vám utekla?“

„Řekla, že jde na záchod, a utekla bočním vchodem. Venku uviděla taxík a přemluvila taxikáře, aby ji vzal zpátky, i když u sebe neměla žádné peníze. Když se vrátila na svatbu, byly už dvě hodiny ráno a ona zmeškala odčepčení o půlnoci a program, který byl naplánovaný... Krájení svatebního dortu, novomanželský tanec... Někteří hosté už odešli spát, hlavně prarodiče nevydrželi být tak dlouho vzhůru...“ Bezradně rozhodil rukama.

„Proboha, to od vás bylo nezodpovědné!“ vyhrkla jsem. „Takhle jí pokazit svatbu! Chuděra, teď určitě lituje, že vás Igor pozval,“ pohlédla jsem na něj. „Tolik peněz vynaložených na svatební hostinu, a nevěsta na ní chyběla,“ vrtěla jsem hlavou. „Na vašem místě bych měla obavy znovu se tam ukázat. Být Igor, použila bych dlouhý nůž, určený na krájení svatebního dortu, na něco úplně jiného... Předpokládám, že s ním na vás čekal u vchodu.“

Šimon strnul a ztěžka se opřel dozadu. Košili měl u krku rozepnutou a límec nakřivo. U kapsy měl velký mastný flek a kousek čokoládového krému.

„Nejdřív jsme uvažovali, že se nevrátíme,“ nervózně bubnoval prsty po stole a tvářil se zamysleně, jako by se i teď rozhodoval, jestli udělali dobře. „Nakonec jsme se však trou-

sili po jednom dovnitř, a když jsem přišel já... nevěsta už byla převlečená a všichni tancovali. V té vřavě mě najednou Igor vyvlekl ven a zařval, že se mnou navždy skončil... že mě ode dneška nezná...“

„No, vidíš,“ zatvářila jsem se neurčitě. „Vůbec tě nenapadlo, že to takhle může skončit?“

Zhluboka si vzdychl. „Nepřemýšlel jsem o tom,“ odpověděl zamyšleně. Zadíval se na mě kalným pohledem. „Myslel jsem jen na to, jak mu ten den znepríjemnit. A když se přidali i ostatní kluci...“ Pokrčil rameny. „Potom nám to došlo, ale už bylo pozdě.“

„Časem se to urovná,“ poznamenala jsem.

Odsunul talíř s nedojedeným dortem a nemotorně vstal od stolu. Ruce si utřel do ubrousku. „Neurovná,“ řekl tičným hlasem. Nejistým krokem přešel kolem stolu. Věděla jsem, že rozhovor skončil a on se rozhodl padnout do postele.

Venku se už rozednívalo. Přítmí se z místnosti vytratilo a pootevřeným oknem k nám doléhalo hlasité štěbetání ptáků, oznamující příchod nového dne.

Šimon se zastavil vedle mě. Trochu zakolísal. Jednou rukou se chytil stolu a zahleděl se mi do obličeje.

Seděla jsem na židli v růžovém bavlněném pyžamu, s rozcuchanými vlasy padajícími do čela. Ústa jsem určitě měla umazaná od všech těch náplní z dortů, které jsem jedla.

„Ty už jdi taky spát, žabičko,“ vybídl mě. „Apetit máš tedy dobrý, snědla jsi toho víc než dost,“ ušklíbl se. „Mám dojem, že jsi jedla i ušima,“ zasmál se. Natáhl ruku a jemně mi přejel prsty po tváři. Palcem mi z ní něco setřel. „Asi chutnáš sladce,“ poznamenal hlubším hlasem. Pohled mu zněžněl. „Příště si vem bryndáček,“ napomenul mě vzápětí. „Vrať se do postele, protože jestli ta zmije zjistí, že tam nejsi, příběhne sem, a to mě už dnes úplně dorazí. Nic jiného už mi ke štěstí nechybí.“

Zamířil ke dveřím a zmizel za nimi. Za chvíli jsem slyšela, jak teče voda v koupelně, a tak jsem čekala, než skončí a vyjde ven, abych si mohla jít vyčistit zuby.

Seděla jsem tam jen tak a nepřítomně zírala z okna, jak se pomalu začíná rozednívat a nový den mi kráčí vstříc. Nechtělo se mi ani pohnout, stále jsem si promítala ten okamžik, kdy se dotkl mé tváře. Ten elektrizující, krátký dotyk mě úplně ochromil.

V představách jsem prožívala tu chvíli znovu a znovu a nechápala jsem, proč si tak moc přeju, aby se zopakovala.

HOUPAČKA

Rychle jsem scházela po schodech a sledovala jsem hodinky. Spěchala jsem do školky pro Romanka. Vedle mě klapaly podpatky Darininých střevíčků, snažících se držet se mnou krok.

„Půjdu s tebou, jo?“ oslovila mě. „Chci tě o něco poprosit.“

„Ale já teď jdu pro Romanka,“ informovala jsem ji.

„Jdu s tebou,“ zopakovala. „Můžeš zajít nejdřív se mnou pro Denisku?“ zeptala se prosebným hlasem. „Mohla by sis ji na pár hodin vzít, prosím? Budu ti strašně vděčná. Potřebuju si něco zařídit.“

Kráčely jsme po dlouhé chodbě k východu. Darina cupitala vedle mě a prosebně na mě hleděla. Měla na sobě nové modré sako a s účesem si zřejmě dala ráno víc práce než jindy.

„Můžu,“ přisvědčila jsem. Potom jsem na ni zvědavě pohlédla. „Chceš jít za manželem, aby se vrátil?“

Darinin muž byl pryč z domu už dva týdny a mně se zdálo, že Darina očekávala, že po tom, co ho vyhodila, se po pár dnech vrátí domů.

„Ne, to ne,“ vyvrátila moje domněnky. „Ať si jen zůstane tam, kde je. Už si začínám zvykat na svobodu. Dnes mi volala bývalá spolužačka, jestli bychom spolu nezašly na kávu. Nejdřív jsem chtěla s sebou vzít i Denisku, tam si může hrát. Ale potom jsem si vzpomněla na tebe, ty jsi tak hodná...“

Ty jsi tak hodná... Najednou jsem zpomalila. Ta slova mě zasáhla, jako by mi někdo dal pěstí do břicha. Prudce jsem odvrátila hlavu. Naposledy, když jsem tato slova slyšela, mě pohladila po duši – a potom se stalo něco hrozného.

Rychle jsem tu představu zahнала. „Nepřeháněj, prosím tě,“ vyhrkla jsem. „Samozřejmě že ti Denisku pohládám. Vezmu ji k nám domů, budou si s Romankem hrát. Přijď si pro ni, až skončíš.“

„Ty jsi poklad!“ radovala se Darina. „Takhle si se spolužačkou v klidu popovídám. Neviděly jsme se aspoň deset let.“

Vyzvedly jsme Denisku ze školky. Zamávala mámě na rozloučenou a bez problémů se mnou vyrazila na tramvaj.

„Jdeme za Romankem?“ zeptala se. Přikývla jsem. „Nemí nakreslit slona,“ ohlásila mi. „Musím ho to naučit.“

„To je dobře,“ pochválila jsem ji. „Ty budeš taková jeho malá učitelka.“

„Ne, nebudu!“ odmítla prudce.

„Ne?“ podivila jsem se. „A proč?“

„Já budu jeho velká učitelka,“ zdůraznila. „Vždyť jsem starší než on,“ hrdě prohlásila.

„Aha,“ usmála jsem se. „Teď tě to těší,“ stiskla jsem jí jemně ručičku, „ale přijde čas, kdy se k věku nebudeš tak ochotně přiznávat,“ dodala jsem pobaveně.

Když jsme už v trojici vystoupili z výtahu v pátém patře a já jsem odemkla dveře od bytu, vyšel mi vstříc Roman.

„Tati!“ vrhnul se k němu Romanko.

Překvapeně jsem se podívala na bratra. „Ty jsi doma?“ zeptala jsem se. „Co se to děje?“ vyzvíдалa jsem trochu